

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma:

Kfv.I. 35.232/2025/2.

A tanács tagjai:

Dr. Tóth Kincső a tanács elnöke;

Dr. Figula Ildikó előadó bíró;

Dr. Heinemann Csilla bíró;

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit bíró;

Dr. Kalas Tibor bíró

A felperes:

Felperes1.

cím6

A felperes képviselője:

név

(Cím5)

Az alperes:
Fellebbviteli Igazgatósága

Nemzeti Adó- és Vámhivatal

Cím2

Az alperes képviselője:

név1 kamarai jogtanácsos

(Cím1)

A per tárgya:
vizsgálata

adóhatósági határozat jogszerűsége

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

Az elsőfokú bíróság határozatának száma:
104.K.700.292/2025/29. számú ítélete

Miskolci Törvényszék

Rendelkező rész

A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadja.

A végzéssel szemben további perorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A NAV Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Adó- és Vámigazgatósága (továbbiakban: elsőfokú adóhatóság) a felperessel szemben 2023. január 01. és 2023. december 31. közötti időszakra vonatkozóan általános forgalmi adó adónemre kiterjedő adóellenőrzést folytatott le. A felperes vizsgált időszaki főtevékenysége a cégnyilvántartás szerint szórakoztatás, szabadidős tevékenység volt.

A felperes a vizsgált időszakban több gazdasági társaságtól fogadott be számlákat, többek között a cég1.-től és cég2.-től is.

A vizsgált időszakban a cég1.-től befogadott számlákon gazdasági eseményként általános takarítás, javítási munkálatok, festés, mázolás, valamint karbantartás volt feltüntetve, nettó 9.358.808 Ft értékben, amelyre eső áfa összege 2.526.878 Ft volt.

A vizsgált időszakban a felperes cég2.-től 10 db számlát fogadott be, összesen 11.745.002 Ft nettó értékben, amelyhez kapcsolódóan 3.171.151 Ft általános forgalmi adót vizsgált időszaki bevallásaiban levonásba helyezett. A számlákon nyomdai előkészítő tevékenység, általános takarítás, javítási munkálatok szerepeltek gazdasági eseményként.

[2] A vizsgált időszakban az elsőfokú adóhatóság a felperesnél folyó adóellenőrzéssel párhuzamosan a cég1.-nél kapcsolódó vizsgálatot, míg a cég2.-nél jogkövetési vizsgálatot folytatott le.

Ennek során megállapításra került, hogy a cég1. és a cég2. bevallásaiban szereplő számlák szerinti alvállalkozó egyrészt a cég3, melynek székhelye a cég1. székhelyével azonos volt, másrészt az cég4 voltak, mely társaság székhelye szintén azonos a cég1. székhelyével. A cég3 áfabevallási kötelezettségének eleget tett, ugyanakkor az áfát nem fizette meg. 2024. június 20-án kényszersztörlesztés alá került. Az cég4 vizsgált időszakban általános forgalmi adó adónemben és járulék tekintetében bevallásokat nem nyújtott be, bejelentett munkavállalókkal nem rendelkezett, 2024. november 19-én kényszersztörlesztési eljárás alá került.

[3] Az elsőfokú adóhatóság a cég2. munkavállalói közül 22 főtől kért nyilatkozatot, ebből 12 fő közül 6 fő a Kft.-t nem ismerte, további 6 fő a munkavégzést elismerte, ugyanakkor a munkavégzés helyszínét meg nem tudta jelölni. A cég2.-től befogadott számlák pénzügyi kiegyenlítéseként a készpénzteljesítés került rögzítésre, az ellenérték kifizetésére vonatkozó pénztárbizonylatokat csak a felperes mutatott fel, amelynek tartalma azonban nem felelt meg a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (továbbiakban: Sztv.) 167. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt előírásoknak.

[4] Az ellenőrzés megállapítása szerint a felperes a cég1. és a cég2. részéről kibocsátott számlákhoz kapcsolódóan adólevonási jogát jogszerűtlenül gyakorolta, ugyanis a két számlakibocsátó a kiszámlázott gazdasági események elvégzéséhez szükséges személyi és tárgyi feltételekkel nem rendelkeztek, a két társaság esetleges szubalvállalkozói közreműködése sem bizonyított, azaz a felperes részére kiállított számlákon szereplő gazdasági események megtörténte nem bizonyított.

Az ellenőrzés szerint a felperes által a cég1. és a cég2. társaságoktól – a 2023-0000027 és a 2023-0000238 sorszámú számlák kivételével – a befogadott számlákban szerepeltetett gazdasági események a valóságban nem jöttek létre, azaz a gazdasági esemény hiányában a számlák nem minősülnek adólevonásra jogosító hiteles bizonylatoknak.

[5] Ebből következően az elsőfokú adóhatóság 2024. december 11-én kelt, 4218876387 számú határozatában az általános forgalmi adóról szóló 2007. CXXVII. törvény (továbbiakban: Áfa tv.) 119. § (1) bekezdésére, 120. § a) pontjára, 127. § (1) bekezdés a) pontjára, 168. § (1)-(2) bekezdéseire, valamint az Sztv. 15. § (3) bekezdésére, a 165. § (2) bekezdésére, a 166. § (2) bekezdésére hivatkozással, 5.066.000 Ft áfa levonását megtagadta, a

felperes terhére 5.698.000 Ft adóhiánynak minősülő adókülönbözetet, 10.448.000 Ft adóbírságot, és 1.034.000 Ft késedelmi pótlékot állapított meg.

[6] A felperes fellebbezésére eljáró alperes, mint másodfokú adóhatóság 2025. március 04-én kelt, 1683394507 számú határozatával az elsőfokú határozatot helyben hagyta.

Az alperes határozata indokolása szerint az elsőfokú adóhatóság jogszerűen járt el, amikor a felperes által a cég1. és a cég2. számlakibocsátóktól befogadott számlákat nem fogadta el adólevonásra jogosító bizonylatoknak. Megjegyezte, hogy a felperes által sem vitatottan, a cég2. által kiállított, 2023-000027. és a 2023-000238. sorszámú számlák nem is kerültek átadásra az adóhatóság részére az ellenőrzés során, ebből következően a felperes adólevonási jogát e két számlához kapcsolódóan az Áfa tv. 127. § (1) bekezdés a) pontja alapján nem gyakorolhatta.

Az indokolás szerint az elsőfokú adóhatóság széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás során feltárt tényállás alapján értékelte a rendelkezésére álló okirati bizonyítékokat, megállapításait teljeskörűen feltárt tényállásra alapította, határozatában rögzítette mindazon bizonyítékokat, amelyek a bejövő oldalon a gazdasági események hiányára alapított következtetését a vitatott számlák kapcsán kétséget kizáróan megalapozták.

Az alperes határozata indokolása utalt arra, hogy az adóhatóság nem vitatta az adózó gazdasági tevékenységét, azt, hogy annak során indokolt volt a takarítás, karbantartás, javítás, vagy éppen marketing anyagok készítése, amelyhez alvállalkozókat is igénybe vehetett, ugyanakkor azt kifogásolta, hogy a számlák szerinti közreműködő alvállalkozók közül a cég1. és a cég2. társaságok esetében teljesítés egyáltalán nem történt. Hangsúlyozta, hogy a Kúria gyakorlata szerint (Kúria Kfv.I.35.088/2018, Kfv.I.35.024/2020.) az adóelkerülésnek nem szükségszerűen az adózónál – adott ügyben a felperesnél - kell jelentkeznie, hanem a számlázási láncban, annak bármelyik tagjánál kell kimutathatóan keletkezni.

[7] A határozat indokolása szerint a számlázások körében megállapítható volt a visszaélésszerű magatartás, ezért ez kellő alapul szolgált az emelt mértékű, 200%-os adóbírság alkalmazásához.

Az elsőfokú közigazgatási bíróság ítélete

[8] A felperes kereseti kérelmére eljáró Miskolci Törvényszék a felperes keresetét alaptalannak találta, ezért azt a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 88. § (1) bekezdés a) pontja alapján elutasította.

[9] Az ítélet indokolása szerint a felperes állításával szemben, az adóhatóság az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (továbbiakban: Air.) 99. § (1)-(2)

bekezdései szerinti tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének teljeskörűen eleget tett, a feltárt tényállás alapján a beszerzett és a rendelkezésére álló bizonyítékokat zárt logikai láncolatban, okszerűen mérlegelte, és azok értékelése alapján megalapozott jogi következtetésre jutott, valamint helyesen végezte el a Kúria 5/2016. (IX.26.) KMK vélemény (továbbiakban: KMK vélemény) szerinti minősítést is. Az indokolás szerint a felperes által hivatkozott kúriai döntésekkel nem volt az alperes határozata ellentétben, továbbá a felperes által hivatkozott Európai Unió Bírósága C-189/18. számú ítélete sem volt alkalmas a határozat jogszerűségének a cáfolatára.

[10] Az ítélet indokolása utalt arra is, hogy az a körülmény, hogy a felperes érvelése szerint az adóhatóság tévesen minősítette a KMK vélemény alapján a jogügyleteket, mert álláspontja szerint azokat annak a KMK vélemény 2. pontja szerinti esetkörbe kellett volna értékelnie, önmagában annak elismerését jelenti, hogy a csalárd magatartás megállapítható volt.

[11] Az ítélet indokolása szerint a feltárt tényállás alapján az állapítható meg, hogy a rendelkezésre álló adatok, tények, körülmények, bizonyítékok a maguk összességében objektív módon igazolták azt, hogy a felperes az előzetesen felszámított adó levonásához való jogát olyan ügyletekről kiállított számlák alapján kívánta gyakorolni, amely számlákon szereplő gazdasági események a számlákban megjelölt felek között nem valósultak meg a bizonylat szerinti tartalommal.

[12] Az ítélet indokolása szerint a felperes nem mutatott rá konkrétan keresetében arra, hogy melyek voltak azok a hatósági eljárás során javára értékelendő tények, amely eltérő döntéshozatalt eredményeztek volna, így a bíróság azok tekintetében érdemben nem tudott állást foglalni. Ugyancsak hivatkozott az ítélet indokolása arra, hogy a felperes, bár az adóbírság és a késedelmi pótlék összegét vitatta, de konkrét tényállítást és bizonyítékokat ezek cáfolatára, számítások, összegek helytelenségének alátámasztására nem hozott fel, ezért ezeket a bíróság érdemben nem tudta vizsgálni.

A felülvizsgálati kérelem

[13] A jogerős ítélettel szemben a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy az alperesi határozat – elsőfokú határozatra is kiterjedő hatályú – megsemmisítéséről döntsön a Kúria, az elsőfokú adóhatóság új eljárás lefolytatására kötelezése mellett, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, és az ügyben eljáró bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[14] A felülvizsgálati kérelem befogadhatóságát a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontjára alapította. Álláspontja szerint az ügy érdemére kiható eljárási szabályszegés történt,

egyrésről a Kp. 2. § (1) bekezdés (a hatékony jogvédelem biztosítására vonatkozó kötelezettség), másrésről a Kp. 3. § (3) bekezdése, 78. §, illetve Pp. 265. § (1) bekezdés (kioktatási kötelezettség a bizonyítási teherről) be nem tartása miatt. Álláspontja szerint, amennyiben a hivatkozott eljárásjogi rendelkezésekben szereplő kötelezettségét a bíróság nem teljesíti, úgy a felperes jogsérelme orvoslásához való joga maradéktalanul nem érvényesülhet.

[15] Ezen befogadási okkal összefüggésben hivatkozott arra, hogy a bíróság az első tárgyaláson – a 22. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv tanúsága szerint – csak nagyon szükséges mértékben tájékoztatta őt a bizonyítási teherről.

[16] A felperes érvelése szerint a bíróságnak részletes tájékoztatást kellett volna adnia, egyrészt arról, hogy a jogvita elbírálásához szükséges tények feltárása, adatok és bizonyítékok rendelkezésre bocsátása a feleket terheli, továbbá, hogy a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy a bíróság azokat valóban fogadja el, továbbá arról, hogy a vitatott közigazgatási cselekmény jogsértő, annak bizonyítása a felperest terheli.

A felperes álláspontja szerint a figyelmeztetésnek ki kellett volna terjednie arra, hogy a megelőző eljárásban nem értékelt tényre akkor hivatkozhat, ha azt hivatkozása ellenére nem vették figyelembe, önhibáján kívül nem ismerte, vagy nem hivatkozott.

[17] A felperes szerint a tájékoztatásnak arra is ki kellett volna terjednie, hogy a tényállás tisztázási, bizonyítási kötelezettség megsértésével kapcsolatban nem elégséges pusztán annak állítása, hogy bizonyos tényeket, körülményeket nem tárt fel az alperes, hanem konkrétan meg szükséges jelölni, hogy melyek azok a tények, körülmények, amelyeket elmulasztott feltárni, mindezeket alá is kell támasztania, és be kell mutatnia.

[18] A felülvizsgálati kérelem szerint anyagi pervezetési körében is tájékoztatási kötelezettség terhelt a bíróságot, konkrétan meg kellett volna jelölnie a bíróságnak, hogy őt terheli a bizonyítás abban a kérdésben, hogy az általános forgalmi adó levonásba helyezésével jogszerűen élt, valamint, hogy a cég1. és a cég2. által kibocsátott számlák alakilag és tartalmilag is hiteles számviteli dokumentumok voltak.

Ki kellett volna térnie a tájékoztatásnak arra is, hogy a felperest terheli annak bizonyítása is, hogy az értékesítési láncban adóelkerülés nem valósult meg, a felperes nem volt adóelkerülést megvalósító ügylet része.

[19] Álláspontja szerint az anyagi pervezetés hiánya érhető tetten azzal is, hogy a felperes a második tárgyaláson (29. számú tárgyalási jegyzőkönyv), miután arról nyilatkozott, hogy álláspontja szerint jogkérdésben kell a bíróságnak döntenie, és további bizonyításra nincs

szükség, a bíróság nem tájékoztatta eltérő álláspontjáról, csak az ítéletben adott számot arról, hogy a bíróságnak ténykérdésben kellett állást foglalnia.

[20] A felülvizsgálati kérelem szerint annak ellenére, hogy a bizonyítási teherről megfelelő tájékoztatást nem kapott, a felülvizsgálni kért ítéletben a bíróság mégis kifogásolta a felperes bizonyításának a hiányát. A felperes szerint a bizonyítási teherről történő jogszerű kiosztása esetén került volna abba a helyzetbe, hogy az elsőfokú bíróság által megkívánt módon alátámassza a keresetben foglaltakat.

[21] A felülvizsgálati kérelem érdemi részében a felperes állította, hogy a felülvizsgálni kért ítélet az ügy érdemére kiható módon jogszabálysértő, mert egyrészt az Air. 99. § (1) és (2) bekezdése ellenére figyelmen kívül hagyta a felperesek által hivatkozott tényeket körülményeket és bizonyítékokat, másrészt a tényállást nem megfelelően állapította meg, továbbá a bizonyítás hiányos volt és nem merítette ki a kereseti kérelmet.

A Kúria döntése és jogi indokai

[22] A felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei – az alábbiak miatt – nem állnak fenn.

[23] A Kp. 118. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha

a) az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata,

aa) a joggyakorlat egységének, vagy továbbfejlesztésének biztosítása,

ab) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,

ac) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége,

ad) a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegés, illetve

b) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés

miatt indokolt.

[24] A Kp. 117. § (4) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni a kérelem befogadhatóságának okát, azonban annak fennállását bizonyítani és azt – a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti ok kivételével – részletesen indokolni nem kell. A Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti ok esetében meg kell jelölni azt a közzétett kúriai határozatot is és annak azt a részét is, amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltér.

[25] A Kúria rámutat arra, hogy a Kp. 117. § (4) bekezdésében szereplő szabályozás nem teremt alanyi jogot a felülvizsgálati kérelem befogadására, a felülvizsgálati kérelemben nevesített befogadási okok alapján történik annak vizsgálata, hogy a konkrét ügyben felmerült-e olyan kérdés, amely a Kp. 118. § (1) bekezdésének rendelkezései körébe tartozik, és ezáltal a felülvizsgálati kérelem befogadását és érdemi elbírálását megalapozza.

[26] A felülvizsgálati kérelem egyetlen befogadási okra, a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontjában szereplő, az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegésre hivatkozott.

[27] A Kúria a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontjára (eljárási jogi indokokra) alapított befogadási kérelemről való döntés során nem végezheti el a támadott jogerős határozat felülvizsgálatát. A Kúria csak annak keretei között mozoghat, hogy sérültek-e a kérelem előterjesztőjének megjelölt alapvető eljárási jogai, illetve a kérelem alapján észlelhető-e az ügy érdemére kiható egyéb eljárásjogi jogszabálysértés. A kérelemmel olyan mértékben kell kétséget ébreszteni a jogerős ítélet jogszerűsége tekintetében, hogy érdemi vizsgálat nélkül, majdhogynem nyilvánvalóan fennállónak kell látszania a jogsértésnek. Az egyéb eljárási szabályszegés esetén ugyanilyen módon valószínűsíteni kell, hogy az kihatott az ügy érdemére. Az előadottakat a Kúria a befogadás iránti kérelem és a peres iratok formai összevetésével bírálja el.

[28] Az ügy érdemére tartozó jogszabályok téves értelmezésére, a bizonyítékok mérlegelésének vitatására vonatkozó előadások – főszabály szerint - nem teszik lehetővé az eljárásjogi hiba miatti befogadást. Az el nem bírált keresetre, a jogerős határozatot hozó bíróság indokolási kötelezettségének nem teljesítésre alapított befogadási ok esetében irányadó, hogy a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolásának kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása. A befogadás megengedhetőségéről való döntés során, erre történő hivatkozás esetén, a Kúria arra van tekintettel, hogy a bíróság indokolási kötelezettsége az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre nézve teljesült-e vagy sem. Az indokolás jogszerűsége a befogadásról való döntés során nem vizsgálható.

[29] A befogadás fenti okra alapított indokolásának vizsgálata során a Kúria azt állapította meg, hogy a felülvizsgálati kérelem maga sem állította a bizonyítási teherről történő tájékoztatás teljes hiányát, és idézte is az elsőfokú közigazgatási bíróság előtti eljárás első tárgyalása jegyzőkönyvében szereplő kioktatást, mely szerint: „tájékoztatja a bíróság a felperest, hogy a Kp. 2. § (3) és 3. § (1)-(3) bekezdése alapján a felperest terheli annak bizonyítási kötelezettsége, hogy az alperesi határozat a keresetben foglaltak mentén jogszabálysértő”.

[30] A felperesnek az elsőfokú közigazgatási perben való eljárását vizsgálva azt lehetett megállapítani, hogy a felperes, aki a közigazgatási perben jogi képviselővel járt el, ismerte a rá háruló bizonyítási terhet, pontosan tudta, hogy a közigazgatási jogvita központi kérdése az volt, hogy a felperes a tényállásban ismertetett két számlakibocsátó által kibocsátott számla után adólevonási jogát jogszerűen gyakorolta-e. Ezt igazolja az iratok alapján megállapítható azon nyilvánvaló tény, hogy a felperes kereseti kérelmének teljes tartalma azt részletezte, hogy az alperes – több okból kifolyólag is – jogszerűtlenül tagadta meg a felperestől az adólevonási jog gyakorlását. Emiatt az elsőfokú közigazgatási bíróság első tárgyaláson tett, fentebb idézett kioktatását a befogadási vizsgálat keretében nem lehetett nyilvánvalóan jogsértőnek tekinteni, az iratvizsgálat alapján megállapítható adatok szerint a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontra alapítva a felülvizsgálati kérelem befogadásának nem volt oka.

[31] Emellett a Kúria hangsúlyozza, hogy a felülvizsgálati kérelemben az ítélet jogsértő voltát állító érdemi érvelésnek és a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságát indokoló résznek összhangban kell lennie. Jelen ügyben ugyanakkor a felperes a befogadási ok körében a bizonyítási teherről való kellő kioktatás hiányára, az anyagi pervezetés hibájára hivatkozott, a felülvizsgálati kérelme érdemi részében pedig alapvetően az általa előterjesztett és a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése hibáját és a bizonyítás hiányosságát állította. E két érvelés egymástól különbözik, ugyanakkor nem lehet a felülvizsgálati kérelem befogadását olyan okra alapítani, amely ok a felülvizsgálati kérelemben jogszabálysértésként nem jelenik meg, így az az eljárásjogi jogsértés a felülvizsgálati eljárásban nem vizsgálható.

[32] A felülvizsgálati kérelem érdemi érvelése alapján a Kúria kiemeli, hogy a felülvizsgálati eljárás során az elsőfokú bíróság által figyelembe vett bizonyítékok ismételt egybevetésére és értékelésére a bizonyítás felülmérlegelésére – iratellenesség és kirívóan okszerűtlen mérlegelés hiányában - nincs lehetőség. (lásd pl. Kúria Kfv.V.37.680/2023/3; Kfv.II.37.760/2022/2.sz határozatokat)

[33] A fentiek alapján a Kúria a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontjára történő hivatkozás alapján a felülvizsgálati kérelem befogadására indokot nem látott.

[34] A Kúria megvizsgálta a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pontjában szereplő, további, felperes által meg nem jelölt befogadási okokat is, amelyek alapján megállapította, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében előadottak a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének szükségességét nem vetették fel, nem merült fel a jogkérdés különleges

súlya vagy társadalmi jelentősége, továbbá nem indokolt az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezése sem. Miután a felperes felülvizsgálati kérelmében a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontjára nem hivatkozott, ahhoz indokolást sem fűzött, a Kp.117.§ (4) bekezdéséből következően ezt a befogadási okot a Kúriának vizsgálnia nem kellett.

[35] A fentiek alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadására nem látott lehetőséget, ezért a befogadást a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján megtagadta.

A döntés elvi tartalma

[36] *A felülvizsgálati kérelem befogadásának nincs helye, ha a Kp. 118. § (1) bekezdés a) és b) pontjában megjelölt egyik befogadási ok sem áll fenn.*

[37] *Nem lehet a felülvizsgálati kérelem befogadását olyan okra alapítani, amely ok a felülvizsgálati kérelemben jogszabálysértésként nem jelenik meg, így az az eljárásjogi jogsértés a felülvizsgálati eljárásban nem vizsgálható.*

Záró rész

[38] A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadásáról a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján tanácsban, tárgyaláson kívül, indokolt végzésben határozott.

[39] Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes volt, ezért a Kúriának az illeték megfizetéséről rendelkeznie nem kellett.

[40] A végzés ellen a további felülvizsgálat lehetőségét Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2025. november 27.

Dr. Tóth Kincső s.k.

a tanács elnöke

Dr. Figula Ildikó s.k.

előadó bíró

Dr. Heinemann Csilla s.k.

bíró

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit s.k.

bíró

Dr. Kalas Tibor s.k.

bíró